

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

3.α. Για την απάντηση στο ερώτημα οι μαθητές/-τριες αναμένεται να αξιοποιήσουν τις κατάλληλες πληροφορίες του κειμένου, σε συνδυασμό με την αξιοποίηση των δεδομένων που παρέχονται στην εκφώνηση:

Ως προς το πρώτο σκέλος του ερωτήματος:

- «Σήμερα σε όλα τα κράτη υπάρχουν μόνιμες διπλωματικές αντιπροσωπείες άλλων κρατών (πρεσβείες και προξενεία) που ασχολούνται με διακρατικά προβλήματα.»
- «Μόνιμη διπλωματική εκπροσώπηση δεν υπήρχε ούτε από ούτε προς την αυτοκρατορία. Συχνή όμως ήταν η παρουσία διπλωματικών αποστολών στην αυλή του άλλου κράτους, μερικές φορές και για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα για τη διεξαγωγή διαπραγματεύσεων.»

Ως προς το δεύτερο σκέλος του ερωτήματος:

- «Τα μέλη κάθε πρεσβευτικής αποστολής επέλεγε ο αυτοκράτορας από πρόσωπα της απόλυτης εμπιστοσύνης του, μορφωμένα και εξοικειωμένα με τα πολιτικο-στρατιωτικά προβλήματα της αυτοκρατορίας και κατά το δυνατόν της ξένης αυλής.»

Από την ιστορική αφήγηση του σχολικού βιβλίου [Κεφάλαιο 2, 5. Η διεθνής ακτινοβολία του Βυζαντίου, α. Η βυζαντινή διπλωματία], μπορεί να γίνει σύνδεση με τις αντίστοιχες αναφορές:

- «[...] Κάθε διακρατικό ζήτημα ρυθμιζόταν με ευκαιριακή αποστολή πρέσβων»
- «Ο αυτοκράτορας χάραζε τις κατευθυντήριες γραμμές της εξωτερικής πολιτικής»

Μέσα από τη συνδυαστική προσέγγιση πηγής και ιστορικής αφήγησης αναμένεται να δομηθεί ένα συνθετικό κείμενο που να αποτυπώνει τις διαφορές στην αποστολή πρεσβευτών στο Μεσαίωνα σε σχέση με τη σύγχρονη εποχή και να προσδιορίζει τον ρόλο του αυτοκράτορα στη σύνθεση των διπλωματικών αποστολών.

3.β. Για την απάντηση στο ερώτημα οι μαθητές/-τριες αναμένεται να αξιοποιήσουν τις κατάλληλες πληροφορίες του κειμένου:

Ως προς το πρώτο σκέλος του ερωτήματος:

- «Βασική αρχή είναι η ειρηνική διευθέτηση των διαφορών και στόχοι η προσέγγιση με τους γείτονες λαούς και η επέκταση της επιρροής, ιδίως μέσω της χριστιανικής θρησκείας σε περισσότερο απομακρυσμένους [...]»

Από την ιστορική αφήγηση του σχολικού βιβλίου [Κεφάλαιο 2, 5. Η διεθνής ακτινοβολία του Βυζαντίου, α. Η βυζαντινή διπλωματία], μπορεί να γίνει σύνδεση με την αναφορά:

- «Η βυζαντινή διπλωματία [...] χρησιμοποιούσε ένα ευρύτατο φάσμα από τρόπους και μέσα για να επιτύχει τους σκοπούς της. [...] το σπουδαιότερο, [ήταν] ο εκχριστιανισμός άλλων λαών.»

Ως προς το δεύτερο σκέλος του ερωτήματος (κριτικός σχολιασμός-αιτιολόγηση):

Οι μαθητές/-τριες καλούνται να σχολιάσουν κριτικά και να εξηγήσουν τον λόγο για τον οποίο η πολιτική του εκχριστιανισμού ήταν η πιο συχνός τρόπος με τον οποίο το βυζαντινό κράτος ασκούσε τη διπλωματία του. Η αιτιολόγηση αναμένεται να βασιστεί στην αξιοποίηση δεδομένων από την πηγή, στη βάση του εντοπισμού των επιδιωκόμενων στόχων της διπλωματίας (η προσέγγιση με τους γείτονες λαούς και η επέκταση της επιρροής σε περισσότερο απομακρυσμένους) και της διερεύνησης του βαθμού στον οποίο η πολιτική του εκχριστιανισμού εξυπηρετούσε αποτελεσματικότερα την επίτευξή τους.

Πιο συγκεκριμένα, μέσω του εκχριστιανισμού επιτυγχάνεται: α) η προσέγγιση του βυζαντινού κράτους με τους γείτονες λαούς χάρη στην πνευματική-θρησκευτική συγγένεια που συνάπτεται μεταξύ τους, δεδομένου ότι καθίστανται ομόθρησκοι και ομόδοξοι και β) η επέκταση της επιρροής σε περισσότερο απομακρυσμένους λαούς, τους οποίους μπορεί να ελέγχει (από απόσταση) και να τους διατηρεί ως «φίλους» και «συμμάχους» χάρη στον πνευματικό-θρησκευτικό δεσμό που αναπτύσσεται μεταξύ τους.